

**AIXÒ
NO ÉS
UNA
ANTOLOGIA**

**Això són deu poetes
amb dos poemes cadascun**

AIXÒ NO ÉS UNA ANTOLOGIA

**Això són deu poetes
amb dos poemes cadascun**

OCTUBRE 2002

MIRALL DE GLAÇ

POESIA LXVII - LXVIII

ALFABET '66

A vegades,
tinc un dolor d'asfalt
als penellons dels peus
i una piscina de fetges
plena de whisky barat.

El ventre corsecat de fred
amb bufetes a punt d'explotar
amb ulceracions als orellots
amb els vestits esguerrats
amb butllofetes al nas rabiut
amb garbulls de llibrots i llibretes.

I la carretera em deixa morir
als corriols dels peatges indigents.

O no creus que les rodes
s'han creat per escapar,
i les dones per fugir.

Ui!
La carretera a les enfosques
i tota la vida em cap
en una maleta de cartró.

TÒTEM

Só el plagi, só l'enigma,
só l'adagi, só l'estigma,
só el vell, só el nou,
só la pell, só el jou,
só la carcre, só el boig,
só el calze, só el roig.

Só la fe, só el fel,
só no-re, só la mel,
só el fang, só el fum,
só la sang, só la llum,
só la lluna, só el sol,
só la pruna, só la col.

Só el gel, só la carn,
só l'estel, só l'escarn,
só la fam, só un tro,
só el llamp, só un rot,
só la fembra, só l'amor,
só la femta, só la mort.

Só la mort, só la femta,
só l'amor, só la fembra,
só un rot, só el llamp,
só un tro, só la fam,
só l'escarn, só l'estel,
só la carn, só el gel.

Só la col, só la pruna,
só el sol, só la lluna,
só la llum, só la sang,
só el fum, só el fang,
só la mel, só no-re,
só el fel, só la fe.

Só el roig, só el calze,
só el boig, só la carcre,
só el jou, só la pell,
só el nou, só el vell,
só l'estigma, só l'adagi,
só l'enigma, só el plagi.

HAIKÚ PER A TU

Per breu que sigui,
em sobra espai per dir-te
el que ja saps.

MARIONETA

Es recomana no
fer força quan
un fil t'estiri el braç.

DARRUTRI

La mar té tres síl·labes
i el poeta saliveja els mots,
mentre la dona viva
recull la brossa
al capdamunt de Sarrià.

Quatre racons blancs
esventren el migdia groc
enmig d'una cambra lila
que apila piles de somnis
escrits en vermell fort.

Cinc vegades tu:
pentàgon de versos,
canonades de desig
i glopades de vi.

SI POGUÉS

Si pogués ser ona et duria al país
de castanyes al caliu de la lluna
i diria onomàncies i l'avís
seria rebatejar les dunes.

Si fos músic faria acords novells
per regalar-te mil matines serenes,
si fos mag confegiria castells
amb cartes d'amor a una trena morena.

Si fos drac trauria foc pels queixals
si tu eres un raspall ple de canyella
que fa tremolar l'espai sideral.

Si era llunàtic tu eres una estrella,
si era sirena tu eres la tornada
d'una brisa de mar, d'una balada.

JO DEIA

A la pell d'un altre
trenquem-se demà
com si la careta
no gargotegés,
nueta i poruga,
perquè n'està farta
i deixant anar un crit
trontollaran dents
que s'endraparan
les mitges mentides
primera persona
del singular.

APARADOR

Entre tu i jo
hi ha la preposició i la proposició.
Amb una puntada de peu a l'aparador,
el record tiba com un puny
i el lirisme ja fumeja.

SOM TAN BELLS

Tots som tan bells!! Esplèndidament ens besem
com prínceps i princeses amb les dents ocultes
d'un xerrac entre llavis. Dóna'm coll i clatell
com si fossin el sexe eixamplat de l'esclau.

(Podrem jugar a ser algú altre si ens convé:
tu seràs la infermera de malalts en zel
i jo un pertorbat que no vol medicació.)

Deixa'm gravar-te el cos dins l'ull de minyoneta,
que una nit dolcíssima ens arrenqui la carn
com una estrella arpa el cel en la seva mort.

Seràs carnassa amorosa, insaciable,
un exèrcit fletxat cap a la llum cruel,
fràgil substància. Lleva't el nom que et fatiga,

abandona el cos en paratges carronyers,
ningú no cal que sàpiga per on t'eixamples.
Quan besis amb els llavis xarucs d'un monarca

rostres de relloguer o la pròpia imatge
en picats miralls de la desferra, sabràs
per la bellesa desgastada i enfollida

que avui en dia qualsevol t'arrenca el cor.

BRINDIS

ebri de vi i enyorament
ase passejo trencant les parets
si les nits lluïssin més...
però és voraç l'insomni
les cendres el meu amo
jo! que venia del cel
conduint un carro resplendent
batent un bon parell d'ales
jec mar de foc endins
fa estona que trepitjo
cabassos de fang negre
horaris d'oficina
acabaré brindant per l'accident

ORENETES

han volat el mots
la pàgina en blanc
paisatge d'hivern

POEMA

un pedaç al ventre buit
de l'insomni del poeta

AMAR-TE

Fa empal·lidir la lluna
el rostre clar
embolcallat en veu
d'aigua marina,
submergidora amor
que m'entabana
d'intel·ligent mostela
amb pell de pruna.
Insòlita liana
que no t'enfiles
ans creixes ben plantada,
senzilla acàcia
en alzinar-te esvelta,
glicina altiva
en l'hora del desmai,
no hi ha lligam
més dolç, no hi ha cap joia
per comparar
a aquest honor d'amar-te.

CICLE

Figuera de brancatge obscur
contra el cel prim del fred,
la jove que els estius d'antany
se't repenjava en jocs,
per cobrir entre les figues
la bellesa novella,
és al cap de la vida
una àvia corbada
que aquest hivern no troba
ni fullatge que amagui
que ja no dóna fruit.

Esbarzers gebrats volten
el gran arbre i la vella,
crosta de glaç del món
sota la qual es cova
l'esclat de primavera
que passarà de llarg
pels que han complert el cicle.

MARENÝ

Vaixell! Si n'ha canviat el mar l'onada;
serva l'oratge lleu al pal major
que la vespra ve plana i estelada
i el far té fetillera la mirada.

Nius a les branques:
com dides esllanguint-se
callegu, pollanques.

REAL

Que no mor
i reneix i reviu
i la convulsió
s'organitza
en ramats de cels
pintant voltors.
I l'espai que queda
acull l'esgarrapada
del dit bru,
perseverant,
i l'ungla s'enganxa
a la pell
amb un amor brutal.
Real.

Als enfadats

Hi ha qui arrossega la força
i el desacord
i l'humor corferit
i les paraules punyents
i algun gest educat
per matar amb plaer
cap a dins.
Hi ha qui mira
entristit
per fer tristes les hores
senceres,
sense espais
de descans,
sense treves.
Hi ha qui encara
no ha comprès
el que no s'ha
de comprendre.

LA TORTUGA

Camina tot al llarg
del mur infranquejable,
com si no pogués més
però sempre avançant.
Si provés de salvar-lo
quedaria de panxa
enlaire, moribunda.
Li cal veure l'ocell
posar-se al capdamunt
de la tanca, de sobte
envolar-se fremint.
Per rocs interiors
a vegades s'esmerça,
reïx.

VÍCTOR VERDÚ

portes
contenidors
portals amb reixes
camins pel bosc
i per jardins
els ulls del gat
verda malesa fosca
flors espectrals
recers, tombes
el bassalet dels peixos rojos
els passadissos llargs
amb el telèfon verd

PER SI DE CAS

Això no és una antologia. Això són deu poetes amb dos poemes cadascun.

Per tant, es poden oblidar accidentalment l'enumeració i la justificació de qualsevol criteri suposadament antològic —en el cas que existeixi i sigui versemblant.

Tot i això, encara s'hi és a temps de concretar una unitat determinada. Es pot qüestionar que sigui ideològica. Estirant una mica, qui sap si arribaria a ser sociològica, familiar o, fins i tot, confessional.

També existeix el dubte que serveixi per a gaire.

Però l'ordre s'imposa. I aleshores s'apel·la a l'últim recurs de tots: la linealitat inevitable de la llengua, que obliga a organitzar el text escrit en un pàgina en blanc, una darrere l'altra. Des d'aquest punt de vista, seria igual que hi haguessin deu poetes, tres, quaranta o dotze, o que tinguessin res a veure. A última hora, cadascú diria la seva. I ja està bé.

Amb la col·laboració de:

Mirall de Glaç – Produccions Literàries
Amics de les Arts i Joventuts Musicals
Apartat de Correus 426 - 08220 Terrassa (Barcelona)

Edició de 1.000 exemplars. Imprès a Catalunya.
DL: B - 43.704 - 83 PVP: 1€